

Med cvetjem.

(Pomladanska slika.)

Maj je tu, veseli maj! . . .

Z jasnega neba se ljubeznivo smejó solnčni žarki, od juga pihlja prijetna sapica, iz gozda se oglašá kukavica, med grmovjem drobí penica svojo popevko in v vršičku visoke smreke ubira kos svoj pomladanski pozdrav. Na osojni rebri pozvanja snežnobeli zvonček, zraven njega piska trobentica, pod grmom se smehljá vijolica, a med travo se vspenjajo kvišku rumene zlatičnice. Na beli veternici se ziblje metulj. po cvetju brenčé marljive čebelice in neutrudni čmrlji, a iz zemlje rijejo na dan zaspani hrošči. Manejo si oči in se zavzeti ozirajo okrog. Tako dolgo so spali! Zaspanci!

Poglej jih, kako začudeno gledajo vso radost in živahnost, ki jih obdaja! Zavedó se šele, ko jim zazvené na uho veseli klici:

»Maj je tu, veseli, blaženi maj!« . . .

Tudi na Oplénčarjevem vrtu se pozná, da je maj v deželi. Gosto sadno drevje, ki je po zimi tako žalostno štrlelo navpik, ogrnilo se je hkrati z mehko belo in rožasto obleko. Široke drevesne krone so podobne duhtečim žrtvenikom, iznad katerih se dvigajo beli, nekoliko rdečkasti plamenčki izmed sočnatega zelenja. Sto in sto čebelic brenči po okrašenih vejah in srka méd iz rožnatih čašic. Zdi se ti, da je vsak cvet mala posodica za kadilo, ves vrt cvetličan gozdič, katerega napolnujejo opojne dišave, v katerem odmeva med brenčanjem hroščev jarna ščinkovčeva pesem in srebrna popevka siničic.

Zraven Oplénčarjevega vrta je zelena trata, nekoliko dalje pa jelov gozdič. Ob robu gozda stojé visoki grmi. Bohotno se je razšopiril po vsej meji črni trn ali trnoljica. S svojim štrlečim, črnim trnjem je bil podoben po zimi staremu, oboroženemu mejnemu stražniku. Vsakega, ki se mu je približal in hotel v gozd, vprašal je osorno: »Kam greš?« In če je hotel kdo brez odgovora smukniti čez mejo v gozd, zgrabil ga je in zarohnel nad njim: »Počakaj malo!« Malokdo mu je ušel brez kake rane na obleki ali dolge rdeče praske na roki.

In glej! Tega osornega, čmernega stražnika je obsula pomlad najprej s svojimi darovi. Jedva je odgnalo pomladansko solnce nadležni sneg s površja zemlje, že se je pokazalo na krivenčastih vejah črnega trna polno rjavih popkov, kateri so se debelili, dokler niso počili. Iz njih je pogledalo belo cvetje in v malo dneh je bil ves grm kar posut s snežnobelimi cveticami. Malokdo je maral prej za pustega mejnega stražnika, a zdaj se vse gnete okrog njega. Čebelice kar ne morejo od njega, mali hrošči ga obletavajo od jutra do večera in vaški otroci se veselo spenjajo ob njem, trgajoč bele cvetne češulje. Od zore do mraka ni miru na trati za Oplénčarjevim vrtom. Deca iz vse vasi se zbira tu.

Že takoj zjutraj, ko nekoliko posušé solnčni žarki jutranjo rôso, zasliši se po vasi drdranje otroških vozičkov in veselo kričanje. Dečki so vpreženi pri vozičkih, na katerih sedé njih manjši bratci in sestrice, a deklice potiskajo

od zadej. Vozovi so vsi okrašeni z zelenjem in cvetjem. Dečki si natikajo za klobuk cvetlične šopke, a deklice si pletejo vence ter si jih pokladajo na glavo. To vam je veselje na trati za Oplénčarjevim vrtom!

Kaj ne, mali prijateljčki, da je v takem času težko sedeti doma za zibeljo in zibati malega bratca ali sestrico? Bolj prijetno je na zeleni trati med veselo družbo.

To je vedela najbrž tudi Pezinova Angelica, ki je sedela žalostna v zaduhli sobi in zibala svojo malo sestrico Franciko.

Kadar je zaslišala pod oknom veseli krik in drčanje vozičkov, vselej je skočila k oknu na klop in otožno gledala na cesto, kjer je hitela vesela družba njenih tovarišic na trato za Oplénčarjev vrt. Kako rada bi bila šla tudi ona z njimi! Tolikrat je že prosila mater:

»Mama, naj grem tudi jaz z njimi!«

A mati so ji vselej odgovarjali:

— »Le doma bodi, doma, Angelica. Druge lahko letajo okrog, a ti moraš zibati Franciko.«

»Oh mama, pustite me, saj jo bom peljala s seboj na vozičku, kakor druge. In lepo ji bom igrala s cveticami, da ne bo prav nič jokcala. Kaj ne, da smem iti?«

— »Angelica, ti si še premajhna; lahko bi kam zapeljala voziček, in pripetila bi se ti nesreča.«

Ali Angelica se ni dala kar tako odpraviti. Tako dolgo je moledovala, da so ji morali mati dovoliti. — Vesela je tekla v kolnico in izvlekla izmed razne šare otroški voziček. Revica se ni malo trudila, da je dobila voz. Toda nič ni marala, da ji je padla na nogo vozna ročica, celo za kri, ki se ji je pocedila iz praske na roki, se ni zmenila danes. Skrbno je skrivala roko, da bi mati ne videli krvavega prsta.

Ko so jemali drugi dan Pezinova mati izza vrat motiko, da gredó na polje, stala je že Angelica z vozičkom pred hišo. Iz vozička pa se je smejala okroglolična Francika in nestrpno gonila svojega konjiča.

»Torej, Angelica, védi, kaj sem ti povedala! Pazi na otroka in glej, da kam ne zavозиš. Tudi ne letaj preveč z vozičkom, ker si še premajhna, da bi ga zmagovala. Ko pridem opoldne s polja, pa moraš že biti s Franciko doma.«

Mati so odšli na delo, a Angelica je veselo zdrčala na vas, kjer je bilo zbranih že več vozičkov. Ko so se sešli vsi, odpeljali so se z radostnim vriščem na trato za Oplénčarjev vrt.

To vam je bilo veselje, kričanje in tekanje na trati! . . .

Najprej so nalomili dečki trnoljičinega cvetja in zasadili posamezne vejice v zemljo ter si tako napravili vrtove. Posestniki vrtov so se vsedli med drevje in je varovali. Poredni nemaniči pa so se skrivaj priplazili in pulili drevje. To so zapazili posestniki in se spustili za bežečimi tatovi v dir: in šlo je čez drn in stn, dokler se niso upehali preganjalci in preganjanci.

Deklice so imele mirnejše igre. Nekaj so »delile prstančke«, potem pa so začele spletni vence, s katerimi so krasile vozičke.

„Maj je tu, veseli, blaženi maj!“

Tako je sledila igra igri, in brezskrbna deca sama ni vedela, kdaj ji je potekel čas. Šele ko je zazvonilo pri sv. Marku poldne, spomnil se je marsikateri, da je lačen. Nekatere so prišli klicat k južini, drugi so šli sami domov, ker jih je opominjal prazni želodec. Polagoma se je spraznila trata.

Ko so prišli Pezinova mati opoldne domov, sedela je Angelica že na pragu s polnim naročjem cvetic.

»No, Angelica, ali si dejala Franciko v zibel?« vprašajo jo mati.

Angelica prestrašeno pogleda mater in — molči.

Mati stopijo v hišo. Zibelka je prazna.

»Kje je Francika?«

Angelica gleda v tla in molči.

»Povej, kje je otrok! Ali ti nisem naročala, da pazi na-nj?«

Angelica začne ihteti.

»Takoj mi povej, kod si hodila z otrokom.«

— »Za — Oplénčarjevim — — vrtom«, ihtí boječe prestrašena deklica.

Mati odlože posodo in hité za vás na znano trato.

Na trati zagledajo voziček, a za vozičkom v travi med cvetjem sedečo Franciko. Zamišljena se igra s cveticami. Ko zagleda prihajajočo mater, stegne veselo ročice in zavpije:

»Mama, mama . . .«

Mati jo vzamejo v naročaj:

»Ubogo dete, kako malo skrbi za-te tvoja pestunja! Pojdi k meni, moj srček.«

Drugi dan je zopet krasno sijalo ljubo solnčice. Trata za Oplénčarjevim vrtom se je zopet napolnila z veselimi otroki. A Pezinove Angelice vendar ni bilo med njimi.

Tiho je sedela doma pri zibeli in premišljevala včerajšnjo pozabljivost. — No, mati je niso hoteli preostro kaznovati, zato so ji kmalu odpustili kazen. Čez nekaj dnij se je smela tudi Pezinova Angelica zopet radovati na zeleni trati. Seveda je sedaj bolj pazila na Franciko in nikoli več ni prišla domov brez nje.

Stánon.

Svetniki — ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

VIII.

Sveti Helen je nekoč obiskal druge puščavnike. Ti so stanovali v divjih krajih, kjer jim je manjkalo vse potrebno. Sv. Helen nese svojim bratom živeža. Toda breme mu postane na dolgi poti pretežavno. Od daleč zagleda divje osle, ki so se podili po puščavi. Zato jim zakliče: »V imenu Jezusa Kristusa, našega Gospoda, pridi jeden izmed vas, da nese moje breme!«